

Svatko od nas napreduje do gornje granice vlastite nesposobnosti. Tu granicu možemo nazvati i vlastitom glupošću, a najčešće se radi o greškama koje radimo ili ih ponavljamo. Njima pokazujemo da ne smatramo da je problem u nama, već da je za sve naše probleme kriv uvijek netko drugi. Neki ljudi nikada ne nauče iz svojih grešaka, već ih uvijek iznova ponavljaju. Navika na vlastite i tuđe greške stvara se u mladosti. Činjenica broj 1 - pristup greškama stvara se u mladosti i najčešće ne mijenja tijekom života. Činjenica broj 2 - odnos prema greškama stvara se u mladosti i najčešće se ne mijenja tijekom života.

Neka visi Pedro

Počnimo tekst pričom o ljudima koji su živjeli u jednoj od standardnih ulica u manjem gradu. Jednog jutra, nakon što su doručkovali žena je kroz prozor vidjela susjedu, kako vješa rublje. »Kako joj je prljavo rublje.« – rekla je. »Uopće ne zna prati! Možda treba novi deterdžent za pranje, kako bi bolje oprala.« Muž je šutke promatrao, ali nije ništa rekao.

I svaki puta kada bi susjeda vješala rublje, komentar bi bio isti. Nakon nekog vremena, žena se iznenadila kada je vidjela, da je susjedino rublje čisto. Rekla je mužu: »Pogledaj! Konačno je naučila dobro oprati rublje. Bijelo je i čisto. Tko li ju je to naučio?«

Muž joj odgovori: »Nitko. Ja sam danas ustao ranije i oprao prozore.« Tako je to u životu: Sve ovisi o tome, kako je čist prozor kroz koji gledamo. Ne čini vas sretnim ili nesretnim ono što imate, što ste, gdje ste ili što radite već ono što osjećate prema tome što imate, što ste, gdje ste ili što radite. Prije nego li počnemo kritizirati, možda je u redu da provjerimo kvalitetu našeg pogleda. Tek tada možemo jasno vidjeti, koliko je ono što vidimo na drugima zapravo »prljavština« u nama.

Inzistiranje na tuđim greškama jedna je od stvari koje vam može donijeti posao, pa ističite negativnosti drugih da biste sakrili vlastite, pa makar i niste sigurno što sve jesu i koliko ih je.

Među najčešćim greškama one su u **komunikaciji**. Nerazumijevanje trenutka ili emocija sugovornika, pogrešna riječ, pogrešan ton glasa ili pogrešno odabran trenutak druga strana lako može shvatiti kao provokaciju, nedostatak interesa ili emocionalno zahlađenje. Naglašavanje malih, nevažnih grešaka može dovesti

Što donosi i odnosi POSAO

Glavne prepreke osobnu razvoju, ali i razvoju društva u kojem živimo nevidljive su norme koje smo, kao društvo, naslijedili ili se naviknuli na njih, pa ih se uporno držimo premda nam nanose štetu. Potreba za isticanjem negativnog, *egalitarni sindrom* i nedostatak kvalitete jedni su elemenata koji nam često odnose poslove, a da ih ne primjećujemo kao svoje mane.

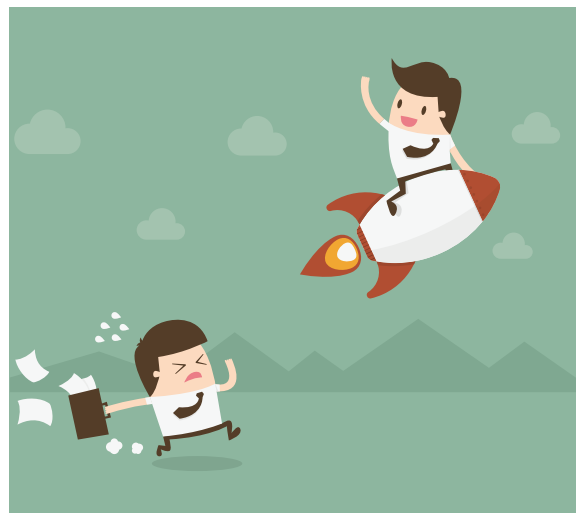
do nezadovoljstva ljudi oko vas. I onda će ljudi jednostavno nestati.

U poslu, od 25 nezadovoljnih kupaca, njih 24 će otići drugom dobavljaču bez svađe, dok će samo jedan kupac reklamirati svoje nezadovoljstvo proizvodom ili uslugom. *Manageri* i djelatnici takve ljude najčešće ne slušaju. Bježe od njih. Tjeraju ih od sebe. I tada pokazuju da ne shvaćaju da je jedno od glavnih pravila u životu – uspjeti zahvaljujući greškama.

Egalitarni sindrom

Akademik **Josip Županov** (1923.-2004.) postavio je teoriju *egalitarnog sindroma*, karakterističnog za nerazvijena društva u kojima se, zbog ograničenih zajedničkih dobara, svako poboljšanje položaja pojedinca smatra opasnim po zajednicu. Osim ako nije politički istaknuta osoba, nogometaš ili „pevaljka“.

U društvu s malo znanja, niske razine međusobne tolerancije i upornog isticanja pojedinaca kojima *Dunning-Krugerov sindrom* „viri iz očiju“, sklonost društva izbjegavanju rizika pretvara poduzetništvo, znanje, ideje i produktivnost u „državne neprijatelje broj 1“. Ponašanje nespojivo s idejama modernog društva, otvorenog za poslovne ideje i kreativnost, savršeno se uklapa u postulate društva kojim dominira država. Osim što pogubno djeluje na naredne generacije – „*Sine, zaposli se na općini ili u ministarstvu, pa si miran do penzije.*“, *egalitarni sindrom* blokira individualnu inicijativu i rast ekonomskih nastojanja, pa je tako stalni izvor negativnog utjecaja na ukupno gospodarstvo.

Što je uistinu „teorija *egalitarnog sindroma*“? Teorija *egalitarnog sindroma* može objasniti zašto se hrvatsko društvo danas nalazi - u pogledu različitih indeksa, poput indeksa globalne konkurentnosti ili inovativnosti, itd. - na začelju europskih zemalja. *Egalitarni sindrom*, ujednačava ljude prema dolje (negativna selekcija) i njima se mogu protumačiti različiti vidovi neuspjeha društvenog razvoja. Njegova najvažnija obilježja su shvaćanje da je zajedničko dobro ograničeno i da ga ugrožava svako poboljšanje položaja pojedinca, pa bogatstvo mora raspodjeljivati država (odnosno, odabrana grupa političkih moćnika) kako bi društvene razlike bile što manje.